

Quina és l'esperança que neix de la creu?

Dc, 12/04/2017 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà.

Dimecres 12 d'abril de 2017

L'Esperança cristiana

18. Esperances del món i esperança de la Creu (cf. Jo 12,24-25)

Estimats germans i germanes, bon dia!

El diumenge passat vàrem fer memòria de l'entrada de Jesús a Jerusalem, enmig de les aclamacions festives dels deixebles i d'una gran multitud. Aquella gent posava moltes esperances en Jesús: uns esperaven d'Ell miracles i grans senyals, manifestacions de poder i fins i tot la llibertat dels qui estaven en poder de l'enemic. Qui d'ells s'hauria pogut imaginar que passat poc temps Jesús hauria estat humiliat, condemnat i mort a la creu? Les esperances terrenals d'aquella gent van caure per terra davant de la creu. Però nosaltres creiem que precisament la nostra esperança ha nascut en el Crucificat. Les esperances terrenals cauen davant de la creu, però reneixen noves esperances, les que duren per sempre. És una esperança diferent la que neix de la creu. És una esperança diferent de les que s'esvaeixen, de les del món. Però de quina esperança es tracta? Quina és l'esperança que neix de la creu?

Ens pot ajudar a entendre-ho el que Jesús diu després d'haver entrat a Jerusalem: «Si el gra de blat cau a terra no mor, es queda sol; en canvi si mor, produeix molt de fruit» (Jo 12,24). Mirem de pensar en un gra de blat o en una llavor petita, que cau a terra. Si queda tancat en si mateix, no passa res; en canvi si es trenca, s'obre, aleshores dona vida a una espiga, a un brot, després a una planta i la planta donarà fruit.

Jesús ha portat al món una esperança nova i ho ha fet a la manera de la llavor: s'ha fet petit, petit, com un gra de blat; ha deixat la seva glòria celestial per venir enmig de nosaltres: ha "caigut a terra". Però no n'hi havia prou encara. Per donar fruit Jesús ha viscut l'amor fins a l'extrem, deixant-se trencar per la mort com una llavor es deixa trencar sota terra. Allà mateix, en el punt extrem del seu anorreament -que és també el punt més alt de l'amor- ha germinat l'esperança. Si algú de vosaltres pregunta: "Com neix l'esperança"? "De la creu. Mira la creu, mira el Crist Crucificat i d'allà t'arribarà l'esperança que mai desapareix, la que dura fins a la vida eterna". I aquesta esperança ha florit per la força de l'amor: perquè l'amor que «ho espera tot, que tot ho suporta» (1 Cor 13,7), l'amor que és la vida de Déu ha renovat tot allò que ha tocat. Així, per Pasqua, Jesús ha transformat, prenent-lo sobre seu, el nostre pecat en perdó. Però escolteu bé quina és la transformació que fa la Pasqua: Jesús ha transformat el nostre pecat en perdó, la nostra mort en resurrecció, la nostra por en confiança. És per això que sobre la creu ha nascut i reneix sempre la nostra esperança; és per això que amb Jesús tota la nostra foscor es pot transformar en llum, cada derrota en victòria, cada decepció en esperança. Cada: sí, tots. L'esperança ho supera tot, perquè neix l'amor de Jesús que s'ha fet com el gra de blat que cau a terra i mor per donar vida i d'aquella vida plena d'amor ve l'esperança.

Quan escollim l'esperança de Jesús, a poc a poc descobrim que la manera de viure que triomfa és la de la llavor, la de l'amor humil. No hi ha cap altre camí per vèncer el mal i donar esperança al món. Però vosaltres em podeu dir: "No, és una lògica perdedora!". Semblaria així, que és una lògica perdedora, perquè qui estima perd poder. Ho heu pensat això? Qui estima perd poder, qui dóna es desposseeix de quelcom i estimar és un do. En realitat la lògica de la llavor que mor, de l'amor humil, és el camí de Déu, i només aquesta dóna fruit. Ho veiem també en nosaltres: posseir empeny sempre a voler alguna cosa més: he obtingut una cosa per a mi i de seguida en vull una altra més grossa, i així successivament i no estem mai satisfets. Quina mala set que és aquesta! Quant més tens, més vols. Qui és voraç no està mai sadollat. I Jesús ho diu d'una manera clara: «Qui estima la pròpia vida la perd» (Jo 12,25). Tu ets voraç, mires de tenir tantes coses però... ho perdràs tot, fins i tot la teva vida, és a dir: qui estima el que té i viu pels seus interessos s'omple només de si mateix i perd. Qui en canvi accepta, està disponible i serveix, viu a l'estil de Déu: aleshores és vencedor, se salva a si mateix i els altres; esdevé llavor d'esperança per al món. És bonic ajudar els altres, servir els altres... Potser ens cansarem! Però la vida és així i el cor s'omple de joia i d'esperança. Això és amor i esperança junts: servir i donar.

És veritat, aquest amor autèntic passa a través de la creu, el sacrifici, com per Jesús. La creu és el passatge obligat, però no és la meta, és un passatge: la meta és la glòria, com ens ho ensenya la Pasqua. I aquí ens ve a ajudar una altra imatge bellíssima, que Jesús ha deixat als seus deixebles durant l'Últim Sopar. Diu: «La dona, quan infanta, pateix, perquè ha arribat la seva hora; però quan ha infantat el nen, ja no es recorda del seu sofriment, per la joia que ha vingut un home al món» (Jo 16,21). És això: donar la vida, no posseir-la. I això és el que fan les mares: donen una altra vida, sofreixen, però després estan contentes, felices perquè han donat a llum una altra vida. Dóna alegria; l'amor dóna la vida a la llum i fins i tot dóna sentit al dolor. L'amor és el que manté en marxa la nostra esperança. Ho repeteixo: l'amor és el que manté en marxa la nostra esperança. I cadascun de nosaltres es pot preguntar: "Estimo? He après a estimar? Aprenc cada dia a estimar més?", perquè l'amor és el motor que manté en marxa la nostra esperança.

Estimats germans i germanes, en aquests dies, dies d'amor, deixem-nos embolcallar del misteri de Jesús que, com gra de blat, morint ens dóna la vida. És Ell la llavor de la nostra esperança. Contemplem el Crucificat, font d'esperança. A poc a poc entendrem que esperar amb Jesús és aprendre a veure ja des d'ara la planta en la llavor, la Pasqua en la creu, la vida en la mort. Permeteu-me que us doni uns deures per fer a casa. A tots ens anirà bé d'aturar-nos davant el Crucificat - tots vosaltres en teniu un a casa - mireu-lo i digueu-li: "Amb Tu no s'ha perdut res. Amb tu puc sempre esperar. Tu ets la meva esperança". Imaginem-nos ara el Crucificat i diguem tots junts tres vegades a Jesús Crucificat: "Tu ets la meva esperança". Tots: "Tu ets la meva esperança". Més fort! "Tu ets la meva esperança". Gràcies.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió